

Streszczenie

Epidemia Covid-19 przyniosła ogromne zmiany w systemie zarządzania państwem. Pokazała jednocześnie istotne braki w zakresie metodycznego podejmowania decyzji bazujących na wzorcach dobrych praktyk. Wiele ważnych inicjatyw było otwieranych, a następnie zarzucanych, co nasuwa podejrzenia braku gotowych modeli postępowania. Tak nie powinno być. Znaczna profesjonalizacja administracji publicznej, która ma miejsce od czasu transformacji postkomunistycznej z lat 90-tych XX wieku oraz współczesne możliwości wsparcia informatycznego pozwalają na tworzenie i użycie modeli, które pozwolą lepiej (szybciej oraz sprawnie i efektywnie) podejmować decyzje i, co szczególnie ważne współcześnie, lepiej komunikować się administracji publicznej ze społeczeństwem.

W ramach pierwszego rozdziału przedstawiona została tematyka badanego problemu w ujęciu wybranych koncepcji zarządzania. W szczególności dokonano analizy terminów “zarządzanie publiczne” oraz “zarządzanie kryzysowe”, a także wyróżniono zdarzenia kryzysowe i dokonano ich systematyki. W rozdziale tym opisano również tzw. usługi kluczowe, czyli te, które zapewnić powinno państwo na poziomie satysfakcjonującym dla obywateli w sensie gwarantowania bezpieczeństwa i jakości życia. Jednocześnie wskazano na wzrost oczekiwań obywateli wobec administracji publicznej, który następuje wraz z rozwojem cywilizacyjnym.

W rozdziale drugim przedstawiono doświadczenia innych krajów z działania administracji publicznej podczas epidemii COVID-19. Dokonano również kluczowego porównania reakcji oraz modelowego działania analizowanych rządów. W szczególności wyróżniono tu podejście Tajwanu, który we wzorowy sposób użył nowoczesnych technologii oraz bardzo dobrze komunikował się ze swoimi obywatelami.

Rozdział trzeci poświęcono badaniom pilotażowym, w szczególności przeprowadzonej ankiecie, co posłużyło adekwatnym do tytułowego wyzwania rozprawie zaplanowaniu głównego procesu badawczego.

Rozdział czwarty poświęcono badaniom głównym, co polegało na przeprowadzeniu wywiadów pogłębionych z celowo dobranymi respondentami, będącymi decydentami w podmiotach zaangażowanych w kluczowe działania związane z opanowaniem epidemii COVID w Polsce. Następnie przeanalizowano te badania pod kątem wspólnych cech oraz problemów.

Rozdział piąty to propozycja tytułowego modelu i analiza sposobu jego wprowadzenia oraz stosowania, a także propozycja procesu jego doskonalenia. Dodatkowo zaproponowano szereg mierników, które mogą posłużyć do bieżącego ewaluowania skuteczności wdrożenia modelu.

W szóstym rozdziale opisano proces badawczy weryfikacji modelu. Siłą rzeczy analiza weryfikacyjna ma charakter ex-post, ale wskazuje na elementy elastyczności, które powinny pozwalać na dostosowywanie go do akceptowalnego, w danym momencie i przyszłej sytuacji, poziomu ryzyka. Wskazano potencjał dostosowywania modelu przy użyciu innej tolerancji na ryzyko oraz możliwości głębszego użycia technologii, co nie było w pełni możliwe w aktualnym polskim systemie politycznym, ale oczywiste jest, że postęp ten zmienia uwarunkowania społeczne i polityczne. W szczególności wskazano kwestię zwiększenia penetracji, gromadzenia i porządkowania danych oraz tworzenia zaawansowanych rozwiązań ich pozyskiwania i wykorzystywania.

W zakończeniu zostały usystematyzowane wnioski oraz oceniono stopień realizacji celów rozprawy. Zostały również wskazane ograniczenia przeprowadzonych badań i możliwości przyszłego wzmocnienia modelu. Wskazano również problemy do dalszych badań.